

TIEŇ

AKT 1: SKRINKA

Všetci sme neustále ovplyvňovaní. Slobodná vôľa je len výraz, ktorý označuje prelud slobodného myslenia. Nikdy nie sme úplne slobodný, vždy nás niečo ovplyvňuje. Skutočne slobodný sú akurát tak ľudia, ktorí už nemajú čo stratiť. Čiže vlastne sloboda je len iný výraz pre „nemám, čo stratiť“ a žiť taký život sa veľmi neoplatí. Ale presne do takého bodu som dospel. Nemám, čo stratiť. Nemusím vám hovoriť, že život stredoškolského študenta vie byť peklo, ale môj sa rozpadal moment, po momente. Kúsok po kúsku. Dnes som sa ani len nebránil, keď ma chalani z vedľajšej triedy zavreli do skrinky. Jednoducho mám útlu postavu a tak ma zmestia všade. Horšie je, že skrinky majú visiaci zámok, ktorý je z vonkajšej strany.

„Uži si hodinu,“ chalan z výrazným hlasom, ktorého meno neviem, mi aspoň zaželel peknú hodinu. Najskôr sarkasticky, ale ak by ma netešili aspoň maličkosti, asi by som tu dlho neprežil. Zazvonilo.

„Mám kľúč od učebne štrnást,“ ich hlasy ku mne doliehali z diaľky.

„Super, tak tam vezmeme Bašu...“ rehot a utíchnutie. Super bol som v skrinke. Hoci som sa zmestil, rukou som akurát tak mohol plieskať po dvierekach. Nedočiahol som mobil vo vrecku nohavíc. Ak začnem trieskať, môže to počuť niekto, kto to potom môže riešiť. Zase by ma vláčili po výchovných opatrovateľoch a psychologoch.

Teraz si v bode, kedy môžeš rozhodnúť, ako sa zachová hlavná postava. Vyber jednu z možností. Pamätaj však, že Tvoje rozhodnutie ovplyvní vývoj deja.

MOŽNOSŤ A:
ČAKAŤ NA ZNÁMY HLAS
STRANA 2

MOŽNOSŤ B:
ZAČAŤ BÚCHAŤ
STRANA 3

Možnosť A: ČAKANIE NA ZNÁMY HLAS

Netrvalo to ani tak dlho, keď som počul ako niekto rýchlo kráča po chodbe. Podrážky mu zapískali pri prudkom brzdení v blízkosti skrinky, ktorá mi bola pár minút domovom. Stále som čakal, či nezačujem hlas dotyčnej osoby. Ale napokon som usúdil, že najskôr nie. Zámok začal štrngotať. Udrel som rukou do plechových dvierok. Zámok stíchol. Viem si predstaviť ten prekvapený výraz dotyčného, alebo dotyčnej.

„Je tam niekto?“ Filipov hlas ma popravde ani nezaskočil. Vždy chodil neskoro.

„No jo, ja,“ uškrnul som sa.

„Zas?“ odomkol skrinku a otvoril dvierka.

„Tak dáko. Drobná pomoc?“

Neváhal a zdrapil ma za predlaktie, čím mi výrazne pomohol pri vyslobodzovaní sa. Mal v tom prav.

Konečne som bol na chodbe a podával som Filipovi do ruky knižku, ktorú si prišiel vziať cestou na hodinu.

„Zase neskoro?“ neodpustil som si štipku sarkazmu.

„Sklapni. A vôbec, bol by si tam omnoho dlhšie,“ obaja sme preliezli vestibulové dvere a pokračovali na schodisko k učebniam.

KONIEC AKTU 1

POKRAČUJ NA STRANU 4

Možnosť B: ZAČAŤ BÚCHAŤ

Začal som búchať rukou po dvierkach skrinky. Najprv jemne, ale to bolo sotva počuť. Udrel som silnejšie. Síce z väčšími rozostupmi, ale o dosť silnejšie. Počul som kovové zarinčanie o zem. Pri ďalšom údere sa dvierka otvorili. Zámok už mal svoj vek a zjavne ho chalani nezacvakli úplne. Opatrne som sa vysúkal z malého priestoru skrinky von. Nad hlavou som mal poličku a stál som na malej skrinke na topánky. Netuším, prečo nás škola nútila byť v skrinkách po troch. Prečo nemôžeme mať každý vlastnú. Zdvihol som zámok a vložil som ho do skrinky na poličku vedľa učebníc. Zatvoril som skrinku, tak aby sa neotvárala a vybral som sa po chodbe k vestibulovým dverám. O chvíľu okolo mňa preletel Filip so slovami: „Počkaj ma!“

Zabrzdil pri skrinke a potom sa na mňa spýtavo pozrel. Len som mykol ramenami. Otvoril skrinku, vytiahol učebnicu a bežal za mnou. O chvíľu, po tom, čo sme preliezli cez zamknuté dvere, sme už kráčali po schodisku k učebniam.

KONIEC AKTU 1

POKRAČUJ NA STRANU 5

AKT 2: PRESTÁVKA

Dnes sme mali len dve hodiny angličtiny a potom štyri hodiny figurálneho kreslenia. Neznášal som figurálne kreslenie, ale potreboval som ho viac, než čokoľvek iné. Radšej by som mal šesť hodín anglického jazyka, ale anglicky hovoriť viem, takže by sa mi skôr zišlo šesť hodín figurálneho kreslenia. Nemyslím si, že by mi to dáko pomohlo – jednoducho mi to nešlo. Nikdy. A moje postavy vždy vyzerajú hrozne čapato. Dnes sme kreslili plastikový model svalovej sústavy. Alebo ako sa to presne volá. Bol som v skupine akurát s Bašou. Pár krát som sa na ňu previnilo pozrel. Chalani ju spomínali, ale nechcel som to veľmi riešiť. Netušil som, prečo by ju brali do učebne štrnásť. Bola to malá učebňa, len pre deväť ľudí a používala sa len na jeden špecifický vyučovací predmet. Snažil som sa na to nemyslieť. Predsa mám dosť svojich problémov. S rodinou, s financiami a tak. Už zase čakám po pohovore, kde mi povedali len „ozveme sa vám“, netuším, prečo to robím. Napokon, v takom prípade sa najskôr rozhodli ma nevziať.

Zazvonilo. Všetci vyšli na chodbu a profesorka zatvorila učebňu tristosedemnásť. Stál som tak na chodbe. Filip mal práve hodinu s inou skupinou. Abecedne patril tam. A ja sem. Neregistroval som veľmi svojich spolužiakov, kontroloval som svoj mobil, ktorý medzičasom vibroval. Celý deň mi mama písala správy. Neodpisoval som jej, len som ich čítal. Zase niečo riešila so svojimi sestrami a toto boli jej pokusy ma do toho zatiahnuť. Povzdychol som.

„Si predstav, že by si to robila s Karolom,“ dievčatá sa o niečom bavili. Táto konkrétna veta patrila práve Baši. Premerala si ma pohľadom zdola hore. Naše pohľady sa stretli. Urobila znechutenú grimasu.

„Fuj, neblbni,“ otočila sa a odišla. Ostal som mierne zaskočený. Nie som fešák, to nie, ale takéto niečo... keby som to povedal o nej, tak by ma zrušili všetci na dve doby. Navyše by som to o nej nepovedal. Nemohol som poprieť jej krásu. Prečo by som to robil? Zahryzol som si do jazyka. Niekedy je mlčať zlato. Ale povedať, že to s mojou už tak podrbanou psychikou nepohlo by bola lož.

KONIEC AKTU 2

POKRAČUJ NA STRANU 6

AKT 2: PRESTÁVKA

Dnes sme mali len dve hodiny angličtiny a potom štyri hodiny figurálneho kreslenia. Neznášal som figurálne kreslenie, ale potreboval som ho viac, než čokoľvek iné. Radšej by som mal šesť hodín anglického jazyka, ale anglicky hovoriť viem, takže by sa mi skôr zišlo šesť hodín figurálneho kreslenia. Nemyslím si, že by mi to dáko pomohlo – jednoducho mi to nešlo. Nikdy. A moje postavy vždy vyzerajú hrozne čapato. Dnes sme kreslili plastikový model svalovej sústavy. Alebo ako sa to presne volá. Bol som v skupine akurát s Bašou. Pár krát som sa na ňu previnilo pozrel. Chalani ju spomínali, ale nechcel som to veľmi riešiť. Netušil som, prečo by ju brali do učebne štrnásť. Bola to malá učebňa, len pre deväť ľudí a používala sa len na jeden špecifický vyučovací predmet. Snažil som sa na to nemyslieť. Predsa mám dosť svojich problémov. S rodinou, s financiami a tak. Už zase čakám po pohovore, kde mi povedali len „ozveme sa vám“, netuším, prečo to robím. Napokon v takom prípade sa najskôr rozhodli ma nevziať.

Zazvonilo. Všetci vyšli na chodbu a profesorka zatvorila učebňu tristosedemnásť. Stál som tak na chodbe. Filip mal práve hodinu s inou skupinou. Abecedne patril tam. A ja sem. Neregistroval som veľmi svojich spolužiakov, kontroloval som svoj mobil, ktorý medzičasom vibroval. Celý deň mi písala mama správy. Neodpisoval som jej, len som ich čítal. Zase niečo riešila so svojimi sestrami a toto boli jej pokusy ma do toho zatahnúť. Povzdychol som.

„Si predstav, že by si to robila s Karolom,“ dievčatá sa o niečom bavili. Táto konkrétna veta patrila práve Baši. Premerala si ma pohľadom zdola hore. Naše pohľady sa stretli. Urobila znechutenú grimasu.

„Fuj, neblbni,“ otočila sa a odišla. Ostal som mierne zaskočený. Nie som fešák, to nie, ale takéto niečo... keby som to povedal o nej, tak by ma zrušili všetci na dve doby. Navyše by som to o nej nepovedal, pretože je pekná. Prečo by som to robil? Zahryzol som si do jazyka, aby som nič nepovedal. Niekedy je mlčať zlato. Ale povedať, že to s mojou už tak podrbanou psychikou nepohlo by bola lož.

KONIEC AKTU 2

POKRAČUJ NA STRANU 11

AKT 3: UČEBŇA ČÍSLO 14

Deň mi konečne končil. Odložím si pár vecí v skrinke a môžem sa vybrať domov. Zase naháňať autobus a vlak. Vyzerá to byť fajn deň, nič extra sa nestalo. Miernu búrku, ktorú vo mne spôsobila Baša svojimi slovami som nechal vo mne prehrmieť a staral som sa o seba. Vedel som, že cesta skrz mŕtvoly nevedie. Išiel som zase medzi poslednými, pretože si so mnou profesorka chcela prebrať moju opäť raz podarenú kresbu figúry. Nejdú mi proporcie. Jednoducho dookola stále to isté. Nič zaujímavé. Pri skrinkách už takmer nikto nebol. Ale musel som sa zastaviť na chodbe s učebňou štrnásť. Neuvedomoval som si to. Jednoducho som sa mal zastaviť v kabinete po knihu na povinné čítanie.

Zaklopal som na dvere kabinetu, ale dopadlo to presne ako som si myslel. Všetci zatiaľ odišli na obed. Tak ani dnes nič. Zas po Salingera budem chodiť týždeň a potom sa len dozviem, že ho už dala inému študentovi, či študentke. Môj život je raz taký.

Kráčal som po chodbe, keď oproti mne vyšiel jeden z chalanov, ktorý ma ráno zatvorili do skrinky. Vysoký a svalnatý. V americkej škole by som ho mohol označiť termínom „jock“, ale tu by mi rozumelo málo ľudí. Ak vôbec. Vedľa neho kráčala Baša, ktorá sa červenala. Niečo jej šepol do ucha. Usmiala sa. Otvoril dvere učebne štrnásť. Mal som ich za chrbtom. Len som počul ako dal kľúč do zámku.

„Čo robíš?“ zašiel som za roh, zastal a premýšľal som, či sa mám obzrieť.

„Nič, len nechcem, aby nás niekto rušil.“

„Nepáči shamhituo,“ nazrel som spoza rohu, chytil ju za ústa a driek. Vtiahol ju do miestnosti a zatvoril dvere. Alebo niekto v učebni štrnásť. Počul som viac chlapčenských smiechov. Mal som zmiešané pocity. Niečo jej spravia, mal by som zakročiť. Ale dnes mi priviedla stav, keď vo mne vrela búrka. Nechcem sa starať do cudzích záležitostí. Ale bude nemorálne, ak nezakročím.

Kráčal som dolu schodiskom, prešiel som cez otvorené dvere a prechádzal som okolo vrátnice. Vrátnička hľadela do svojich papierov. Ohliadol som sa hore. Posledná príležitosť niečo spraviť:

MOŽNOSŤ A:**POPROSIŤ O KONTROLU UČEBNE ČÍSLO 14**

STRANA 7

MOŽNOSŤ B:**ODÍŠŤ**

STRANA 8

Možnosť A: POPROSIŤ O KONTROLU UČEBNE ČÍSLO 14

Pomaly som pristúpil k okienku vrátničky. Tá zdvihla pohľad a usmiala sa.

„Zdravím, prosím vás má byť teraz niekto v učebni číslo štrnásť?“ aby ste ma pochopili, vrátnička mala prehľad a časové rozvrhy učební. Vedela o každej učebni a čo sa má kde robiť. Nazrela do papierov.

„Nemal by tam byť nikto,“ zamyslela sa hľadajúc rozvrh danej učebne.

„Aj ja som si to myslel, ale išli odtiaľ divné zvuky. Navyše je zamknuté.“

„Aha,“ zdvihla papier, „no nemá tam byť nič,“ zdvihla telefón, „spýtam sa pána zástupcu.“

„Ďakujem, celkom sa ponáhľam, netreba ma tu?“

„Nie, môžete ísť, ďakujem.“

„Dovidenia.“

„Majte sa,“ vytukala do telefónu číslo.

Ja som opustil školu a rýchlym krokom kráčal k zástavke. Kľbový autobus sa vyrútil z križovatky. Pridal som do kroku, ba som začal aj utekať, pretože som musel prejsť cez prechod štvorprúdovej cesty, ak som chcel svoj spoj stihnúť.

KONIEC AKTU 3

POKRAČUJ NA STRANU 9

Možnosť B: ODÍŠŤ

„Dovidenia,“ vyšiel som z budovy školy a snažil som sa nemyslieť na to, čo sa práve deje v učebni číslo štrnásť. Jednoducho som sa sústredil na autobus. Pozrel som na displej mobilu a zistil som, že mám akurát čas, aby som sa dostal na zastávku bez ponáhľania sa. Ale aj tak ma svedomie tlačilo do kroku.

Na zastávke som nemusel ani len čakať, autobus akurát prišiel. Všetko vyzeralo byť fajn. Takto stíham vlak domov.

KONIEC AKTU 3
POKRAČUJ NA STRANU 10

AKT 4: CESTA

Svedomie ma neštípalo. Netlačilo na mňa, spravil som správnu vec. Zástupca sa pôjde pozrieť do učebne štrnásť a nech sa tam hore dialo čokoľvek, tak to zastavil a kľúč skonfiškoval. Alebo ešte len skonfiškuje. Svojou akciou som nemal, čo stratiť. Najskôr mi síce ušiel vlak, ale to je jedno. Teraz chodí každú pol hodinu. Aspoň v časti trate. Takže nemám problém. Z autobusu som musel prestúpiť na linku sedemdesiatštyri, ktorá ma dopraví na Hlavnú stanicu. Odtiaľ mi ide vlak domov. Na víkend doma. Mama ma dostane do svojich problémov. Tešil som sa na to. Sarkazmus.

Na hlavnej stanici som nastúpil do vlakovej súpravy. O pár minút vlak vyrazil na svoju trasu. Nakoľko bol relatívne plný, tak som sa z nástupného priestoru ani nesnažil dostať ďalej. Bol som tu sám. V chodbičke stáli ľudia. Aj tak v Trnave veľká časť ľudí vystúpi. Do uší mi hrala hudba zo slúchadiel a očami som pozoroval ako sa lokomotíva v pohybe hojda zo strany na stranu.

Zdalo sa mi, že som počul kovové zadunenie. Všetko mi zrazu prišlo hrozne spomalené. Lokomotíva sa natlačila o čelo vagónu. Preliáčila steny, dvere vylomilo. Vlak prudko zastavoval. Mňa hodilo o približujúca sa čelnú stenu vagónu. Stena ma priťlačila o umakartové steny záchodu. madlá lokomotívy mi rozpučili hrudný kôš. *Teraz už nemám, čo stratiť.*

KONIEC

AKT 4: CESTA

Svedomie ma škrabalo na zátylku. Nasadil som si na uši slúchadla a vypiekol som si hudbu do uší. Doma ma čaká perný víkend. Mama ma určite zatiahne od jej sporov, ktoré sa mňa vôbec netýkajú. Toto je skorší autobus. Ak by som sa zdržal, nestihol by som ho. Idú dva za sebou. Z tohto mám lepší prestup na spoj na Hlavnú stanicu. Na skorší. Nemusím tam čakať pár minút. Takže by som mal stihnúť skorší vlak. Tesne, ale mal. Ten vlak väčšinou chvíľu čaká na mierne zmeškaný EuroCity vlak z Berlína.

Aj tak bolo, do vlaku som síce nastupoval s hvízdáním výpravcovej píšťalky, ale stihol som to. Vlak sa vydal na cestu. Stál som v chodbičke, to je daň za neskoré nastupovanie. Ľudia, ktorý ešte príbehli po mne z écečka ma vtlačili do chodbičky, inak by som ostal v nástupnom priestore.

Asi o pol hodinu mi zavolať Filip. Nikdy mi nevolá. Teda ak niečo nepotrebuje. Ale teraz vie, že som mimo, takže by mi nevolal. Chvíľu som hľadel na displej. Zdvihol som.

„Áno.“

„Kde si?“ ozval sa mierne vystrašený hlas.

„Vo vlaku, pomaly budem v Trnave, prečo?“

„Takže už si za Vinohradmi?“

„Áno,“ nechápal som jeho hovor, „stalo sa niečo?“

„No, medzi Hlavnou stanicou a Vinohradmi sa zrazili dva vlaky. Chcel som vedieť, či náhodou nie si v jednom z nich.“

„Nie, nie som. Už som za,“ mierne mi stuhla krv v žilách. Ak by som sa zdržal, šiel by som tým vlakom. Vlakom, ktorý mal nehodu. Uf. A zrazu ma svedomie prestalo páliť. Mal som čo stratiť.

* * *

V pondelok som zistil, že Baša do školy neprišla. A že chalani boli vyhodený zo školy. Z toho, čo som počul tak ju znásilnili a odišli. Ostala v učebni až kým niekto neprišiel. Našli ju tam plakať v potrhaných šatách, keď sa vrátili z obedu. Zamrzelo ma to. Nebolo to v poriadku. Ako by som si prial vrátiť čas a niečo povedať, mohol by som jej túto skúsenosť vyvrhnúť zo života preč. To si nezaslúžila. Pozrel som z okna von, takáto udalosť v jej živote bude mať dlhodobé následky.

KONIEC

AKT 3: UČEBŇA ČÍSLO 14

Deň mi konečne končil. Odložím si pár vecí v skrinke a môžem sa vybrať domov. Zase naháňať autobus a vlak Vyzerá to byť fajn deň, nič extra sa nestalo. Miernu búrku, ktorú vo mne spôsobila Baša svojimi slovami som nechal vo mne prehrmieť a staral som sa o seba. Vedel som, že cesta tade to nevedie. Išiel som zase medzi poslednými, pretože si so mnou profesorka chcela prebrať moju opäť raz podarenú kresbu figúry. Nejdú mi proporcie. Jednoducho dookola stále to isté. Nič zaujímavé. Pri skrinkách už takmer nikto nebol. Ale musel som sa zastaviť na chodbe s učebňou štrnást'. Neuvedomoval som si to. Jednoducho som sa mal zastaviť v kabinete po knihu na povinné čítanie.

Zaklopal som na dvere kabinetu, ale dopadlo to presne ako som si myslel. Všetci zatiaľ odišli na obed. Tak ani dnes nič. Zas po Salingera budem chodiť týždeň a potom sa len dozviem, že ho už dala inému študentovi, či študentky. Môj život je raz taký.

Otočil som sa od kabinetu a pozrel sa na mobil, podvedome som chcel zavolať Filipovi. Nevidel ma ráno v skrinke. Nebude mať blbé reči o tom, že by som sa mal učiť sebaobranu. Mohol by som ho poprosiť, či by som u neho nemohol ostať na víkend. Vyhol by som sa vlastnej mame a ak sa nemýlim, tak bude rád. Teda ak nemá dáke plány. A ak nie, tak aspoň by som si s ním mohol sadnúť na pivo, alebo tak. Vytočil som Filipove číslo a čakal. Zrazu sa na chodbe objavil jeden z chalanov, ktorý ma ráno zatvorili do skrinky. Vysoký a svalnatý. V americkej škole by mal označenie „jock“, ale to označenie veľa ľudí nepochopilo. Zašiel som za výklenok, tak aby ma nevidel. Kráčala s ním Baša. Niečo jej šepol do ucha. Usmiala sa. Otvoril dvere učebne štrnást'. Hľadel som spoza výklenku stále čakajúc, kým mi to Filip zdvihne. Dal kľúč do zámku a ona sa na neho spýtavo pozrela.

„Čo robíš?“

„Nič, len nechcem, aby nás niekto rušil.“

„Nepáči shamhituo,“ mumlala, keď ju chytil za ústa a driek. Ešte pred tým ako zatvoril, jej siahol jednou rukou aj na prsia. Zdvihol ju do vzduchu a vrhol ju do miestnosti. Zatvoril a zamkol dvere.

Filip mi konečne zdvihol.

„Počúvam,“ znel jeho neprítomný hlas.

„Rýchla otázka, vadilo by keby som u vás strávil víkend?“

„No....“

„Trochu rýchlejšie, nemôžem dlho hovoriť.“

„Je to dosť náhle.“

„Ja viem,“ vyšiel som spoza výklenku a veľmi pomalým krokom som sa približoval ku dverám učebne číslo štrnást'.

„Neviem, či celý víkend, ale dnes by som uvítal spoločnosť.“

„Tak prídem a potom uvidíme?“

„Jo.“

„Dobre, čau.“

„Zatím.“

Odložil som telefón do vrečka nohavíc. Priblížil som sa k dverám, išiel z nich chlapčenský smiech a Bašino mumlanie. Snažila sa brániť.

Pozrel som sa na schodisko. Mohol by som niekoho varovať. Zabrániť tomu. Alebo to môžem ignorovať, nikto ma nevidel. Nikto o mne nevie. Nikto sa na mňa krivo pozerat' nebude a dnes som sa kvôli nej cítil zle. Ale dovolí mi to morálka?

MOŽNOSŤ A:
VARUJ VRÁTNIČKU
STRANA 13

MOŽNOSŤ B:
ODÍŠŤ
STRANA 14

Možnosť A: VAROVAŤ VRÁTNIČKU

Zbehol som dolu schodiskom, pričom som schody bral po troch a zastavil na vrátnici úplne zadýchaný. Vrátnička sa ma zľakla a prekvapene na mňa hľadela.

„Má byť niekto v učebni štrnást? Idú odtiaľ zvuky, akoby tam niekoho bili.“

„Prosím?“ vrátnička zdvihla telefón.

„Išiel som okolo a je to tam zamknuté a ide odtiaľ chlapčenský chechot a mumlanie.“

„Nemá tam byť nikto,“ vrátnička vytiahla papier a nazrela do rozvrhu učebne štrnást, „volám zástupcu, či niečo nevie.“

„Fajn, fajn,“ pozrel som sa na telefón.

„Ak sa ponáhľate utekajte, ja to vybavím.“

„Dobre, ďakujem, majte sa,“ vyrazil som von z budovy. Ostal som tak pomýlený, že som v prvom momente otočil k zastávke na autobus domov. Spamätal som sa až pri ceste. Otočil som sa na druhý smer k zastávke trolejbusu.

Ten ma odviezol k Filipovi domov.

KONIEC AKTU 3

POKRAČUJ NA STRANU 15

Možnosť B: Odísť

Odišiel som od dverí a zliezol som dolu schodiskom. Vrátničke som sa ani nepozdravil. Jednoducho som kráčal k zastávke trolejbusu. Mal som neprítomný pohľad a potrebu dať si na uši slúchadlá. Vypiekol som si hudbu na plné gule. Nastúpil som do trolejbusu. Nemohol by som s tým žiť.

Vedel som, o čo tým chalanom ide. Ide o to každému chalanovi v škole. Dnes by som sa asi pripojil po tom, čo mi povedala. Ale teraz mám možnosť ju od toho zachrániť. Vytiahol som telefón. Mal som tu uložené číslo na sekretariát školy.

Napísal som pred neho hviezdička tridsaťjeden mriežka, nechcel som aby vedeli, kto volá. Nechcel som aby mi volali naspäť. Samozrejme by to nefungovalo s políciou, ale škole by sa moje číslo zobrazit' nemalo. Volal som.

„Prosím, stred...“

„Skontrolujte učebňu štrnásť,“ a položil som. Na viac by som sa aj tak nezmohol. Dúfal som, že to zaberie. Sám so bol stále dosť v šoku z toho, čo sa práve deje.

KONIEC AKTU 3
POKRAČUJ NA STRANU 16

AKT 4: VYVRCHOLENIE

Prišiel som k Filipovi, akurát som zastihol správy ako sa dva vlaky zrazili medzi Hlavnou stanicou a Vinohradmi. Jeden z tých vlakov bol môj. Išiel by som ním domov. Na malý moment som stuhol. Vďaka bohu, že som ostal u Filipa. Nakoniec som mohol ostať celý víkend.

V pondelok ráno som stretol Bašu, ktorá ma potiahla do kúta, tak aby nás nikto nevidel.

„Videla som t’a,“ vyhýbala sa mi pohľadom, „predtým ako si sa skrýl za výklenok.“

„Ach,“ takže som bol odhalený, videla ma. Boh vie, čo by povedala, keby som nevaroval vrátničku. Chalanov nachytali ako jej trhajú nohavičky a už mali odhalené svoje prirodzenia. Zástupca ich do jedného vyhodil zo školy.

„Chcem len povedať,“ stále sa uhýbala môjmu pohľadu, „ďakujem. A prepáč, nemyslela som, to čo som povedala v piatok.“

Odišla. Mal som zmiešané pocity. Niekomu som pomohol. A dostal som za to poďakovanie.

Poobede som šiel do mesta, kam som nie tak celkom došiel. Chalani vedeli, že som to bol ja. Totiž Baša raz zvraskla moje meno. Domysleli si, že som ich videl a že som ich zábavku prerušil. Takže si ma odchytili v okolí školy a robili mi spoločnosť v električke. Jeden z nich mal v ruke nožik, takže som sa veľmi nebránil tomu, kam ma ťahajú. Dúfal som len, že to nebude trvať. Nech si vybijú svoju zlosť a môžem ísť ďalej. Samozrejme som bol hrozne dosratý, ale nechcel som to pred nimi priznať. Vzali ma na odľahlé miestečko pri brehu Dunaja. Jeden ma chytil za golier a kolenom mi kopol medzi nohy. Zvalil som sa v bolesti. Cítil som ako do mňa začali kopat. Prasklo mi rebro. Rukami som sa snažil zakryť si tvár, aby som neprišiel k vážnejším zraneniam. Pocítil som ako ma dvaja chytili a začali zo mňa trhať nohavice. Začal som sa metať. Zablesol sa nôž. Hneď som sa upokojil. Rozrezal mi nohavice a roztrhal ich na malé kúsky. Takže som bol v tričku mikine a spodnej bielizni. Mikinu a tričko mi tiež zničili tiež.

„A toto je za to, že nás videl zástupca s bimbasmí von,“ roztrhli mi trenky a hodili ma do vody. Chvíľu som klesal ku dnu.

„Skap ty buzík,“ počul som ich veľmi tlmene. Dotkol som sa dna a podarilo sa mi zachytiť dáckych šutrov. Položil som sa. Tak ako ma pán boh stvoril. Cítil som bolesti, ale bol som plavec. Chodil som na kurz a viem zadržať dych. Nebude ich to dlho baviť. Zľaknú sa a zdrhnú. Počkal som len pár minút a vynoril som sa z vody. Na brehu stál Filip, v trenkách a mokrý. V roztrasených rukách držal telefón, najskôr sa snažil privolať pomoc. Doplával som na breh a vyliezol som von, pričom som sa snažil zakryť si svoje prirodzenie. Filip na mňa nemo pozeral.

„Volaj záchranku, najskôr mám zlomené rebro,“ spravil som bolestivú grimasu.

„Vravel...“

„Áno viem, sebaobrana,“ pozrel som na jeho ruksak, „nemáš tam náhodou úbor?“

Prikývol. Otvoril som tašku a vzal mu z neho kraťasy a spotené tričko. Potreboval som sa zahaliť. Privolať mi pomoc. V ten deň som si uvedomil, že stále mám, čo stratiť.

KONIEC

AKT 4: VYVRCHOLENIE

U Filipa som videl ako sa môj vlak zrazil s iným. To by zas bolo meškanie. Nakoniec som mohol u neho zostať celý víkend. Bolo hrozne fajn, že nemusím ísť domov. Mohol som vypnúť, aj keď stále vo mne visela otázka, či na výzvu môjho telefonátu niekto naozaj zareagoval.

V pondelok ráno som v škole nevidel ani Bašu, ani chalanov. Mierne som trýpol, pretože som nevedel, čo to znamená. Mal som pocit, že sa mňa všetci pozerajú, ale to bola blbosť, nikto ma predsa nevidel. Bašine miesto bolo prázdne celý deň.

Týždeň.

Mal som zvláštny pocit. Nechcel som sa na to pýtať, pretože by bolo jasné, že som volal ja. Nechcel som na seba upútať pozornosť. Ku koncu týždňa sa však niekto v mojej blízkosti bavil o tom, že zástupca tam vletel po telefonáte, ktorý som spravil. Nevedeli to, ale ja áno. Načapal chalanov priamo v akcií. Akurát toho, čo si to aktuálne užíval prekvapil natoľko, že sa do Baši urobil. Preglgol som. Mal som to povedať vrátničke. Bolo by to rýchlejšie a nezačali by. Vyhla by sa takejto traumatickej skúsenosti. Chalanov vyhodili zo školy. Baša trýpla doma, psychicky sa zrútila. Aj ja by som sa zrútil.

Ale to som nevedel, že ma skupinka chalanov raz odchytí pred cestou domov. Na víkend. Nezvyknem sa veľmi brániť, väčšinou ich nechám si myslieť, že vyhrávajú a ich to potom prestane baviť. Teraz ma však zviazaného dovliekli do opustenej tmavej uličky. Zalepili mi ústa a mrskli mnou o stenu. Obával som a toho, čo príde. Začali ma mlátiť a kopat'. Čiže super piatok. Po čase ich to ozaj omrzelo, ale to už som krvácal a mal zlomený nos aj rebro. Naplánovali to tak, aby nikto nevedel, kde som. Neobťažovali sa zavolať mi pomôcť, kdeže. Zodvihli ma a odniesli do rohu a zakryli ma kovovým šrotom. Aby ma nikto nevidel. Tak som práve všetko stratil. Nikto ma nikdy nenájde a vykrvácam tu v kúte skrytý pod kovošrotom opusteného skladu.

* * *

Počul som kroky a cvakanie fotoaparátu. Snažil som sa vydat' akýkoľvek zvuk. Podarilo sa mi stonať.

„Pre boha,“ mužský hlas ma mierne potešil.

„Čo sa deje zlatko?“

„Niekto tam je,“ chlap odvalil šrot a pomohol mi von z povrazu a kobercovej nálepky na ústach. Dievča zatiaľ privolalo pomoc. Takže mám veľmi dobrú šancu na prežitie. Pár týždňov síce nepôjdem do školy. Zlomené rebro, nos aj ruka.

KONIEC

Tieň

Interaktívna poviedka

Napísal: Špajdy

Kontroloval:

©2018 Špajdy

Dielo bolo publikované na eKnizky.sk

Dielo je produktom fikcie. Všetky postavy a udalosti sú fiktívne a podobnosť s reálnymi osobami, či udalosťami je čisto náhodná.

Napiš mi, čo si o tomto diele myslíš na [Facebook!](https://www.facebook.com/spajdy)

Zároveň ma na FB sleduj!

A tiež ma sleduj na ostatných sociálnych siet'ach a médiách ako:

@spajdyi

@spajdy_official

Špajdy

spajdy.blog.eknizky.sk

Ak sa Vám moja tvorba páči, môžete mi tiež pomôcť dobrovoľným príspevkom, aby som naďalej mohol tvoriť obsah, ktorý bude voľne dostupný.

Dobrovoľný príspevok mi môžete poslať na tomto odkaze:

paypal.me/spajdy

Toto dielo je možné voľne šíriť ďalej, ale s podmienkou uvedenia presmerovania na pôvodnú stránku uverejnenia a tiež je vyžadované uvedenie autora.

V diele nie je dovolené vykonávať zmeny.

Za podporu ďakujem:

